

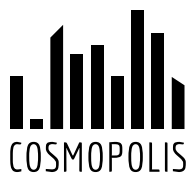
DIETĀ NOCI

AKO DOBRE POZNÁTE
SVOJICH SUSEDŌV?

KAREN McQUESTION

DIEŤA NOCI

KAREN McQUESTION

KAREN McQUESTION
DIEŤA NOCI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 138. publikáciu.

Z anglického originálu *The Moonlight Child* vydaného v roku 2020,
preložil do slovenčiny Lukáš Bendík.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Dizajn obálky VercoDesign, Unna
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 352
Tlač FINIDR, s.r.o.

The Moonlight Child copyright © 2020 by Karen McQuestion
Cover Design by VercoDesign, Unna

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Lukáš Bendík, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-327-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-326-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-325-1 (print)

Pre Jessicu Foglemanovú, výnimočnú editorku

1. KAPITOLA

Dnes má Morgan narodeniny. Sú to už presne tri roky, ale Wendy si ju stále pamätá ako to osemnásťročné dievča, ktoré si po ostrej hádke s mamou zbalilo veci a odišlo z domu. „Mám ťa plné zuby! V živote ťa už nechcem vidieť!“ To boli slová, ktoré Morgan adresovala matke na rozlúčku.

Edwin, Morganin otec, ani na zlomok sekundy nezapochyboval, že ich dcéra sa vráti domov. Jeho manželka Wendy to však nevidela až tak ružovo. Často sa s dcérou vadili kvôli Keithovi, Morganinmu výrazne staršiemu priateľovi, a aj kvôli jej novej partii kamarátov. Z toho, čo sa Wendy podarilo zistiť, bolo jasné, že Morgan sa zaplietla s miestnou skupinkou feťákov. Už v puberte s ňou rodičia mali plné ruky práce, no keď sa začala schádzať s novými kamarátmi, išlo to s ňou od desiatich k piatim. Ťahali ju ku dnu. Zoznámila sa s nimi v centre mesta v jednom pochybnom podniku. Pracovala tam od osemnástich, vždy ťahala nočné. Keď sa to dozvedeli rodičia, rozhodne neboli nadšení. Všetko totiž nasvedčovalo tomu, že Morgan pracuje načierno. „Nemáš ani dvadsaťjeden rokov,“ podotkla Wendy. „Do takého podniku ťa vôbec nemali pustiť, nieto ešte zamestnať.“

Morgan na mamu okamžite podráždene vybehla: „Čo ti stále prekáža? Ak zarátame štedré prepitné, tak v bare zarobím trikrát viac ako niekde za pokladnicou. Mimo chodom, sama si predsa povedala, že ak nepôjdem na výšku, musím si na seba zarobiť. A teraz,

keď som si našla robotu, zrazu je oheň na streche.“ Morgan vždy vedela, ako prekrútiť matkine slová proti nej. Wendy to občas vytáčalo do nepríčetnosti. Vždy sa snažila všetko riešiť s rozvahou, ale Morgan bola pravý opak – dookola vyhľadávala hádky a vytvárala zbytočné napätie.

Edwin uvážil, že najlepšie spravia, ak sa Morgan nebudú chvíľu montovať do života. „Nemôžeme ju večne prenasledovať. Uvidíš, prejde ju to. Nakoniec pochopí, že sa zaplietla s bandou niktošov, ktorí nikdy nič v živote nedosiahnu. Je to predsa naša dcéra, je dobre vychovaná. Nakoniec sa vráti domov.“

„A čo keď ju to neprejde?“ opýtala sa Wendy. „Čo ak sa nevráti?“

„S tým už nič nespravíme. Nezabúdaj, že je dospelá. Ak na ňu budeš tlačiť, len si ju väčšmi pohneváš. Mali by sme si teraz zachovať chladnú hlavu a nekontaktovať ju. Aspoň nejaký čas. Keď to tak bude cítiť a bude pripravená, vráti sa. Ver mi.“

Ani jediná bunka jej tela s Edwinom nesúhlasila, napokon však Wendy ustúpila. Koniec koncov, Edwin vždy dokázal uvažovať triezvo a nerobil unáhlené závery. Učil na univerzite a s mladými v Morganinom veku mal bohaté skúsenosti. Ak niekto vedel, ako si poradiť s osemnásťročnými deckami, tak práve on. Wendy kde si hlboko v jej vnútri nahlodával červík pochybností. Edwin však pôsobil dojmom, že si je stopercentne istý tým, čo hovorí. Wendy napokon pripustila, že jej manžel môže mať pravdu a dcéra sa im vráti. Neskôr to však trpko olutovala. Predsa sa mala spoľahnúť na svoj rodičovský inštinkt, ktorým sa zakaždým riadila.

Jej dcérou začali lomcovať dvaja démoni – alkohol a drogy. Wendy síce nedržala v rukách žiaden dôkaz o tom, že ich Morgan užíva, ale inštinkt jej napovedal, ako to v skutočnosti je. Morgan sa pomaly, ale isto zmenila na nepoznanie. Bola náladovejšia ako kedykoľvek predtým a výrazne schudla. Mame povedala, že jej práca je skrátka fyzicky náročná. Raz si pred ňou dokonca vykasala rukáv, vystrčila

na obdiv svoj biceps a utrúsila: „Vidíš? To mám z toho, ako z pivnice vynášam ťažké sudy s pivom.“ Vyslovila to navyše takým spôsobom, akoby na to bola pyšná. Keď raz Morgan prišla vyzdvihnúť jej novú kamarátka Star, Wendy hneď vedela, koľká bije. Star totiž pripomínala odstrašujúci prípad mladej narkomanky, ktorej spoveď pred pár mesiacmi vysielali v televízii. Strapatá hlava, krvou podliate oči a krčvité tiky ako prejav abstáku. Postupne si Star zo svojej kamarátky spravila bankomat a pravidelne si k nej chodievala požičovať peniaze. Wendy sa o tom vlastne dozvedela úplnou náhodou, keď začula rozhovor dvoch mladých žien na chodbe.

Hádky, škriepky, strach, starosti... A potom sa po nej zlahla zem.

Morganini rodičia si najprv mysleli, že dcéru na jednu noc prichýlila kamarátka. Verili, že sa na druhý deň vráti. Keď sa však Morgan neukázala doma ani po dvoch dňoch, Wendy sa obrátila na políciu a dala vyhlásiť po dcére pátranie. Policajti však mali v tejto záležitosti zviazané ruky. Aj by radi pomohli, ale, ako sami zdôraznili, Morgan nebola nezvestná. To, čo povedala mame pri odchode z domu, bol jasný signál, že odchádza dobrovoľne. Napriek tomu však policajti urobili všetko, čo bolo v ich silách. Vypočuli každého jedného štamgasta z toho prekliateho podniku, v ktorom Morgan pracovala. Vypytovali sa aj na Keitha, jej priateľa, ale skoro nič sa o ňom nevedelo. Nikto netušil, kde býva, nikto naňho nemal žiaden kontakt. Wendy mala dokonca tú smolu, že nepoznala ani jeho priezvisko. Vždy keď sa naň Morgan opýtala, dcéra ju obvinila, že sa cíti ako na výsluchu. Wendy to napokon vzdala a viac nedobiedzala. Svoj omyl si však uvedomila príliš neskoro.

Vyšetrovanie napokon uviazlo na mŕtvom bode. Wendy ocenila aspoň prístup a snahu polície.

Prvý rok si Wendy siahla na dno svojich fyzických i duševných síl. Robila všetko možné aj nemožné, aby si nejako zamestnala hlavu. Popri práci účtovníčky v advokátskej kancelárii vyrábala

plagáty, volávala všetkým známym, dokonca vytvorila webovú stránku. Stále vytukávala Morganino telefónne číslo a nechávala jej odkazy v hlasovej schránke. Jedného dňa však odkazová schránka prestala fungovať. Wendy kontaktovala telefónneho operátora a zistila, že majiteľ telefónneho čísla si túto službu deaktivoval. Viac jej neprezradil. Ráno čo ráno čítala komentáre na webovej stránke v očakávaní, že tam nájde nejakú stopu. Márne. V hlavičke stálo: *Nevideli ste našu dcéru Morgan Duranovú?* Na stránke ďalej viselo niekoľko Morganiných fotografií vrátane stručného opisu postavy: meter šesťdesiatšesť, štíhla postava, hnedé oči, tmavohnedé vlasy, tmavšia pleť. O Morgan by sa toho dalo napísať oveľa viac, Wendy však na stránke zverejnila veľavravný odkaz, adresovaný práve Morgan: *Morgan, prosím, ak čítaš túto správu, vráť sa. Obom nám veľmi chýbaš.*

Človeku preletí hlavou v ťažkej chvíli mnoho spomienok. Morgan bola veselé dieťa. Svojím úsmevom dokázala rozžiarit celú miestnosť a jej nákazlivý smiech chytil každého naokolo. Dylan, jej starší brat, ju mal veľmi rád. Stále ju má vlastne rád.

Čas plynul. Manželia Duranovci sa rozprávali o Wendy iba krátko, keď už obaja ležali v posteli. Len čo padla tma, všetky obavy a žiaľ vyplávali na povrch. Čo ak je Morgan mŕtva? Edwin to pred Wendy nikdy nevyslovil nahlas, mala však pocit, že jej manžel toľto scenáru začína čoraz viac veriť. Nečudo, že s tým nikdy nevyrukoval. Keby to bola pravda, obom by od žiaľu puklo srdce. „Ani mňa táto situácia neteší, ale mali by sme sa pripraviť na najhoršie,“ poznamenal Edwin.

Každý, kto si niečím takým prešiel, vám povie, že smrť vlastného dieťaťa nie je niečo, na čo sa dá pripraviť. Avšak tento stav, táto tichá agónia, keď nemali poňatia, čo s Morgan vlastne je, ich zožierala zaživa. Iste, z času na čas Wendy dokázala myslieť aj na niečo iné ako na svoju dcéru, najmä v práci. Väčšinu dňa však trávila v zajatí

smutných myšlienok. V nich sa vždy vracala k Morgan a k tomu nešťastnému dňu, keď odišla.

Dylan navrhol rodičom, aby všetci traja poslali vzorku slín do spoločností 23andMe a Ancestry.com. Uvážil, že bude fajn, ak ich DNA bude uložená v nejakej databáze pre prípad, že by niekto chcel vyhľadať Morganiných príbuzných. Wendy na tento návrh pristala, ale aj to iba preto, lebo pripustila, že Morgan môže niekde ležať v kóme. Na základe DNA by ju potom dokázali identifikovať a ihneď by kontaktovali Wendy. Tá by sa okamžite vybrala za dcérou a láskavým hlasom ju prebrala z kómy.

Prešli dva roky, ale ani známi, ani rodina sa už radšej na nič nevypytovali. Vedeli, že ak by bolo niečo nové, Wendy by im to dávno oznámila. Občas sa na internete objavila reportáž o dlhodobo nezvestnej osobe, ktorá sa znenazdajky objavila a vrátila k rodine. Žiaľ, tieto príbehy neboli ružové. Často totiž išlo o mužov alebo ženy, ktoré postretol hrozný osud a stali sa obeťami tých najhorších obľudností. To, čo si museli títo ľudia vytrpieť, by Wendy nepriala ani najhoršiemu nepriateľovi. Nikdy sa však v reportáži neobjavilo dievča so stratou pamäti alebo dievča, ktoré sa pohádalo s rodičmi. Wendino okolie si však z nejakého dôvodu myslelo, že sa s ňou musí podeliť aj o tieto reportáže. Akoby tým chceli naznačiť niečo v zmysle: Vidíš? Nie je to márne. Aj ona sa raz možno vráti.

Wendy bola odhodlaná pokračovať v pátraní aj na vlastnú päsť. Dennodenne čítala internetové články, komunikovala s políciou, kontrolovala komentáre na webovej stránke. Možno si nahovárala, že to stačí a že celé toto trápenie sa napokon skončí happyendom.

Dnes, v deň Morganiných narodenín Wendy zostala doma. Povedala si, že aspoň niekto by si mal Morgan pripomenúť a zaspomínať si na deň, keď takto pred dvadsiatimi dvoma rokmi prišla na svet. Dievčatko vážilo bezmála tri kilogramy. Keď ho Wendy prvýkrát zbadala, myslela si, že široko-ďaleko niet roztomilejšieho dieťaťa.

Spomenula si, ako sa Morgan v detstve rada prezliekala za princeznú, ako všade chodila so svojím starším bratom a hrala sa na jeho tieň a ako sa pýšila tým, že na základnej škole nevymeškala pre chorobu jedinú vyučovaciu hodinu.

Problémy sa začali až na strednej – vzdor, úteky z domu –, ale aj vtedy Wendy vedela, že pod tým všetkým nánosom rebelantstva sa skrýva jej krásna, inteligentná a usmievavá Morgan. „Veď ju to prejde,“ upokojovala sa. Potichu sa modlila, aby sa toto náročné obdobie vzdoru čo najskôr skončilo. Napriek hlbokému zármutku a všetkým tým neprijemnostiam, ktoré Morgan rodine spôsobila, by ju Wendy za nič na svete nikomu nedala. Wendy však nečakala jedno – že svet si ju vezme sám.

Wendy v ten deň opäť skontrolovala webovú stránku, zašla do špajzy a vybrala odtiaľ balíček čokoládových mafinov. Morgan ich zbožňovala. Wendy ich kúpila špeciálne na túto príležitosť. Jeden koláčik položila doprostred malého taniera a zapichla doň sviečku. Zo zásuvky plnej kuchynského riadu vytiahla škatuľku zápaliiek. Trasúcou sa rukou zažala zápalku a priložila ju k sviečke, ktorá začala blkotať divokým plamienkom. Sfúknutá zápalka skončila v dreze. Koláčik položila na stôl, sadla si predeň a so slzami v očiach si zaspievala:

*Veľa šťastia, zdravia,
veľa šťastia, zdravia,
veľa šťastia, milá Morgan,
veľa šťastia, zdravia...*

Wendy sfúkla sviečku a potichu vyslovila túžobné želanie.

2. KAPITOLA

O tú rodinu Sharon celé roky nezavadila jedinou myšlienkou. Až do toho osudného večera.

Ich dvory rozdeľoval len drevený plot, ale nikdy neprehodili ani slovo. Z menovky na poštovej schránke zistila, že vedľa bývajú akísi Flemmingovci. Občas ich zahliadla, keď prechádzala popred ich dom: štíhlu a elegantnú ženu s krátkou ohnivou frizúrou, za ktorú akiste vysolila desiatky, možno aj stovky dolárov; jej manžela, mrzutého obchodníka, ich syna, večne nadurdeného tínedžera s nadváhou, a malého štekajúceho psa. Po krátkom snorení na internete zistila, že manželia sa volajú Suzanne a Matthew. Nech sa však akokoľvek snažila, chlapcovo meno nenašla. A možno to tak bolo najlepšie.

Z času na čas uvidela chlapca na prechádzke so psom. Psisko sa stále kamsi ponáhľalo a napínalo vôdzku. Chlapec mal na sebe o niekoľko čísel väčšiu mikinu a hrbil sa. Až extrémne. Akoby na svojich pleciach niesol dajaké ťažké bremeno. Pána a pani Flemingovcov Sharon zas až tak často neregistrovala. Matthew sa sem-tam obšmietal okolo záhrady, ale manželov zazrela spravidla vtedy, keď odchádzali, alebo keď prichádzali domov. Suzanne parkovala svoje strieborné audi na príjazdovej ceste, zatiaľ čo čierna toyota jej manžela si našla útočisko v pristavenej garáži. Úplne obyčajná rodinka.

Ich dvor pred pohľadom zvedavých susedov skrýval vysoký drevený plot. A prečo by sa Sharon zahadzovala so susedmi? Na pohľad

osamelá, ale od prírody veľmi zvedavá dôchodkyňa. Jej kontakty s ľuďmi sa v poslednom čase obmedzovali na priateľské pozdravy so susedmi, večere s priateľmi, nedeľné návštevy kostola a telefonáty s dcérou Amy, ktorá žila v Bostone.

V ten večer sa Sharon chystala pozorovať zatmenie mesiaca. Nikto o ničom inom nehovoril. Krvavý mesiac. Dokonca aj pokladníčka v potravinách sa o ňom zmienila. Povedala, že bude bezoblačná noc, čo znamená, že bude krásny výhľad.

O jedenástej v noci si Sharon obula čizmy, natiahla rukavice, páperovú bundu a vyšla na dvor. Chcela si ten zaujímavý úkaz čo najlepšie vychutnať. Avšak obliekať sa len preto, aby vyšla na zadnú terasu – hoci len na pár minút –, sa niekomu mohlo zdať hlúpe. No nedalo sa nič robiť. V januári bývalo vo Wisconsine veľmi chladno a dnes poriadne mrzlo. Teplota klesla pod mínus desať stupňov. Ak ste nemali pod kabátom aspoň tri ďalšie vrstvy oblečenia, neoplatilo sa to ani skúšať.

Sharon vyšla na terasu a zavrela za sebou sklené dvere, aby mačka nevybehla na ulicu. Na nočnej oblohe jasne žiarili hviezdy a veľký mesiac visel z nebeskej kupoly ako zrelá broskyňa, na ktorú pomaly padal tieň zatmenia. Mal bledý oranžovočervený odtieň, nie krvačervený, ale na tom nezáležalo. Naozaj to stálo za to. Sharon tam stála a so zatajeným dychom obdivovala nádherné divadlo odohrávajúce sa na nočnej oblohe.

Po chvíli si Sharon stiahla rukavice a vytiahla z vrecka telefón. Namierila fotoaparát tak, aby bol mesiac v strede záberu. Priblížila ho a odfotila. Iste, bolo naivné predpokladať, že jedna fotka môže zachytiť krásu toho, čo sa dialo na oblohe. Niektoré veci skrátka treba vidieť na vlastné oči.

Keď sa Sharon chystala odložiť telefón do vrecka, všimla si, že v jednom z okien susedného domu sa svieti. Prižmúrila oči a snažila sa zistiť, čo sa deje. Naskytol sa jej pomerne zvláštny pohľad. Mladé

dievča umývalo riad. Sotva šesťročné. Sharon si vekom nebola celkom istá, z tejto vzdialenosti sa to nedalo určiť. Určite však nešlo o dospelého človeka alebo tínedžera. Vzhľadom na jeho vek a výšku muselo stáť na stoličke. Ako inak by dočiahlo na kuchynský drez? Sharon zostala zarazená. S istotou vedela, že Flemingovci majú len jedno dieťa, tlstého dospievajúceho chlapca. Vari majú ešte jedno dieťa, o ktorom netušila? To asi nie. Čo ak je iba na návšteve? Možno. Lenže prečo by malé dievčatko umývalo riad práve o jedenástej večer? Presne toto jej nešlo do hlavy.

Sharon rýchlo otvorila v mobile fotoaparát a dievčatko si odfotila. Potom zišla z terasy a neistým krokom sa vybrala k vysokému plotu, ktorý oddeľoval Sharonin dom od pozemku Flemingovcov. Kráčajúc vírila ľahké vločky sypkého snehu a studený zimný vzduch bolo cítiť pri každom nádychu. Na Sharoninej strane pozemku sa pri plote krčil malý ohradený kvetinový záhon. Sharon sa postavila na drevené debnenie, opatrne sa nadvihla na špičky a ukradomky našahovala ruky s telefónom až k samému okraju plota. Chvíľu počkala, kým fotoaparát zaostrí, a urobila fotku.

V tej chvíli vošla do kuchyne ďalšia osoba – pani domu. Suzanne sprevádzala hrozivá aura a škaredo sa na dievča zadívala. Zmraštila čelo, tvárou jej preletelo zhnusenie. Dievča sa od nej odvrátilo. Keď Sharon videla, ako pani Flemingová chytila dieťa za ruku, zalapala po dychu. Šklbla dievčaťom ako vrecom zemiakov a ukázala na niečo, čo Sharon nemohla vidieť. O chvíľu zmizli z dohľadu.

„Zvláštne... Čo to akože malo znamenať?“

Sharon sa vrátila domov, rýchlo si vyzliekla vrchnú vrstvu oblečenia a usadila sa na pohovke, aby si prezrela zhotovené fotografie. Ako očakávala, fotky zatmenia neboli ani spolovice také pôsobivé ako pohľad na vlastné oči. Na fotografiách z terasy dievča pripomínalo skôr machuľu. Záber od plota bol lepší, ale stále mal ďaleko od dokonalosti. Sharon si pomyslela, že to pravdepodobne bola jej

nedbalosť, ktorá spôsobila, že obrázok bol rozmazaný. Snažila sa síce držať krok s technológiami, no mnohému nerozumela. Amy jej ne-spočetnekrát povedala: „Mami, vôbec to nie je také zložité. Skús to ešte raz, nebuď labuť.“

Amy sa to ľahko hovorí. Jej generácia sa narodila do úplne iného sveta a odmalička je v kontakte s najrôznejšími výdobytkami vedy a techniky. Sharon je z iného sveta. Ešte si pamätá deň, keď sa prvý-krát dostali do obchodov mikrovlnnej rúry. Všetci žasli nad tým, ako rýchlo sa v nich dajú upiecť zemiaky. Jasné, zemiaky z mikrovlnky možno neboli rovnaké a také chutné ako zemiaky upečené v klasickej plynovej rúre, koniec koncov, boli iba zohriate, ale o to nešlo. Už len to, že sme si mohli uvariť zemiak v priebehu niekoľkých minút, bol pre nás čistý zázrak. Zhruba v tom istom čase sa začali predávať aj videokazety. Veď kto by si nenahrал obľúbený film, ktorý si bude môcť znovu pustiť kedykoľvek vo voľnom čase? Nuž, dnes to už nerobí nikto. S príchodom streamovacích služieb ako Netflix, HBO či Amazon Prime je tento koncept rovnako zastaraný ako pevná linka.

Jedného dňa sa aj Sharon bude musieť naučiť, čo je to vlastne ten Netflix a ako tieto služby používať. Znie to totiž veľmi pohodlne. Vyberiete si ľubovoľný film alebo seriál a okamžite si ich môžete pozrieť, tu a teraz. Je to ako mať doma vlastný džuboks, ale namiesto hudby si môžete vybrať, čo chcete sledovať.

A takto by mohla pokračovať do rána. Spomenula by si na stovky podobných záležitostí, úžasné technológie a rôzne smart zariadenia, ktoré v čase jej mladosti neexistovali, no dnes sa rozšírili až tak, že ich každý považuje za samozrejmosť. Evolúciu nezastavíme. Svet sa mení v priamom prenose, pred našimi očami. Aj preto je niekedy náročné držať krok so všetkým, čo sa deje okolo nás.

Neskôr, keď už ležala v posteli, si Sharon opäť spomenula na to dievčatko. Na to, aby dieťa umývalo riad v kuchyni Flemingovcov o jedenástej v noci, musel existovať nejaký dobrý dôvod. Aspoň jeden

rozumný dôvod. A čo ak o nič nejde? Prečo by si tým mal niekto lámať hlavu? Dá sa to vysvetliť aj tak, že Sharon jednoducho sledovala príliš veľa detektívok a v mladosti prečítala mnoho trilerov. Možno len robí z komára somára a domýšľa si niečo, čo ani nie je.

Napriek tomu to dievča nemohla dostať z hlavy. Po hlasnom povzdychu si Sharon slúbila, že ak sa jej podarí prísť na nejaké rozumné vysvetlenie celej tejto zvláštnej situácie, zabudne na to a nebude to ďalej rozpitvávať.

Ani nie o päť minút sa už Sharonina myseľ zmietala vo víre tých najdivokejších konšpirácií a viac či menej logických vysvetlení toho, čo videla. Zvažovala jednu možnosť za druhou, až nakoniec vybrala tú najpravdepodobnejšiu zo všetkých.

„Možno je to iba ich príbuzná, ktorá býva v meste. A možno, naozaj len možno, bolo dievča smädné a neskôr sa rozhodlo hrať sa s vodou v umývadle. A pani Flemingová... Akože, je logické, že vyzerala nahnevane a tej malej vynadala. Hrala sa predsa pri umývadle vo chvíli, keď už mala dávno spať,“ premýšľala nahlas Sharon.

Tak. To bude ono. Pravdepodobne sa išla napiť a hrala sa s vodou. Sharon sa konečne ulavilo a krátko nato ju premohol spánok.

3. KAPITOLA

Sharon chcela povedať Amy o tajomnom dievčatku počas ich ďalšieho telefonátu. Iste, najlepšie by spravila, keby jej poslala fotky. Až na to, že nemohla. Nevedela, ako posilať obrázky, a bála sa požiadať Amy, aby jej to znovu vysvetlila. Keď Amy musela niečo vysvetlovať druhýkrát, vedela byť veľmi nepríjemná a Sharon sa potom cítila ako úplný idiot.

„Nie je to také ťažké,“ vravela Amy dookola a Sharon jej nakoniec dala za pravdu.

Naozaj to nebolo také ťažké. Tak prečo si nemohla spomenúť na to, ako tie fotky poslať?

Bola si celkom istá, že keď chce poslať obrázok, musí stlačiť ikonku malého V. Z nejakého dôvodu jej tá ikona pripomenula Star Trek. Aj tak ju však kvárila neistota a zdráhala sa na ňu ťuknúť.

„Prečo tam jednoducho namiesto véčka nenapíšu *Odoslať?*“ opýtala sa Sharon dcéry, keď o tom hovorili prvýkrát. „Takto by to bolo oveľa jednoduchšie.“

„Nie, tento spôsob je omnoho jednoduchší. A rozhodne lepší,“ skonštatovala Amy a pokračovala vo svojich úvahách. „Je to celkom jasné. Na všetkých zariadeniach sa navyše používa rovnaká ikonka. Prečo by to teraz niekto menil? Používatelia by boli zbytočne zmätení.“

Sharon nemala to srdce priznať, že kým zistila, ktorým tlačidlom sa telefón zapína, prešlo asi päť dní. Zakaždým sa musela

rozpamätať, že je na ňom vygravírovaný symbol pripomínajúci prsník dospievajúcej tínedžerky.

Amy bola mladá karieristka túžiacia po úspechu. Pracovala ako právnička v oblasti podnikového práva a jej nová pozícia na východnom pobreží súvisela s prepravnými zmluvami. Keď spustila o práci, Sharon umierala od nudy. Právo, zmluvy, rokovania... všetko okolo toho išlo mimo nej, vôbec ju to nezaujímalo. Amy sa však v práci náramne darilo. O jej kvalitách nebolo ani zrnka pochybností. Napokon, tie nekresťanské peniaze, ktoré zarábala, jej určite nechodili na účet za to, že šéfovi varila kávu. A hoci Sharon nerozumela tomu, čo jej dcéra robí, bola na ňu veľmi hrdá.

Pred odchodom do dôchodku si Sharon myslela, že jeseň života si užije s dcérou. Keď sa Amy odsťahovala, Sharonin sen sa rozplynul. Zrazu stála pred ťažkým rozhodnutím: *Čo s časom?* Napokon sa rozhodla venovať štúdiu a dobrovoľníckej práci. Na papieri to vyzeralo dobre. Sharon sa však po odchode z práce zapáčil pocit voľnosti, pocit toho, že nemá žiadne povinnosti a že môže nakladať s časom podľa vlastného uváženia. Sloboda je návyková. Môžete totiž robiť to, čo chcete, kedy chcete, a hlavne sa nikomu nemusíte zodpovedať. A hoci sa Sharon občas cítila osamelo, tento spôsob života jej vyhovoval.

Vždy sa so susedmi snažila udržiavať dobré vzťahy. Keď sa však na druhý deň zobudila, prvé, na čo si spomenula, bolo dievčatko, ktoré noc predtým videla v okne susedného domu. Zaujímalo ju, čo by si o tom celom pomyslela Amy.

V to ráno, keď Sharon nečakane zazvonil telefón, na záhadné dievča úplne zabudla. Práve raňajkovala a odložila lyžicu, aby ho zdvihla.

Amy nemala dôvod otáľať, pozdravila mamu a prešla priamo k veci.

„Mami, nechcela som to vyťahovať, ale chcem ťa o voľačo poprosiť.“

Úsmev na Sharoniných perách zamrzol. Amy ju nikdy o nič neprosila. Už keď bola malá, odmietala akúkoľvek matkinu pomoc a na všetko použila vlastnú hlavu. Ak sa na ňu obrátila, znamenalo to, že sa dostala do slepej uličky a nevidela iné riešenie.

„Samozrejme. Čo potrebuješ?“

„Vedela som, že na teba sa môžem spoľahnúť,“ vysúkala zo seba Amy.

„Vieš, že pre teba by som urobila všetko možné i nemožné.“

„Tentoraz však nejde tak úplne o mňa,“ poznamenala Amy. „Ide o Nikitu.“

Nikita? Sharon zrazu premkol čudný pocit. Niečo sa jej nepozdávalo.

Nikita Ramosová bolo dievča z detského domova. Amy ju raz zastupovala bez nároku na honorár ako jej právna zástupkyňa ustanovená súdom. Sharon o nej vlastne veľa nevedela. Vari len to, že od svojich dvanástich rokov žila v detskom domove a že to mala veľmi ťažké.

Sharon videla Nikitu iba raz, krátko predtým, ako sa Amy presťahovala do Bostonu. Raz ich náhodne stretla v nákupnom centre. Amy ich predstavila a Sharon si všimla, ako si ju Nikita skúmavo obzerá. Samozrejme, Sharon jej ten podozrievavý pohľad opätovala. Nikita na ňu pôsobila dojmom človeka, ktorý sa s ničím nekašle a nenechá so sebou zametať. Bolo to zrejme z reči jej tela aj z jej vzhľadu. Dlhé vlasy čierne ako uhlíky. Teda až na ten jeden ružový pramienok. Mala na sebe čierne tričko s obrovskou lebkou, ktorej z očnice vyliezal had. Akoby chcela dať všetkým najavo, že je iná a že všetci by sa jej mali vyhýbať oblúkom. Práve v ten deň navyše pôsobila dosť podráždene. Akoby si už dlho chcela zapáliť cigaretu alebo okúsiť niečo tvrdsie. Nikita Sharon pozdravila a povedala, že ju rada spoznala. Ani raz sa však Sharon nepozrela do očí. To ju znepokojilo.